

[Rasmus Hansen.]

der drejer sig om renteberettigede Ægtepar, hvor den ene af Ægtefællerne afgaar ved Døden. Ved det foreslaas, at den efterlevendes Rente først skal nedsættes 3 Maaneder efter Dødsfaldet. Vi er, det vil jeg gerne fremhæve, velvilligt indstillet over for Tanken, men der findes i Forvejen i Loven en Bestemmelse, som giver Mulighed for at udbetale den efterlevende et særligt Tillæg til Renten, medens Afviklingen af hidtidige Forpligtelser foregaar. Desuden kan der udbetales personligt Tillæg, men det er muligt, at disse to Bestemmelser bør suppleres. Spørgsmaalet herom bør imidlertid efter vor Mening hvile, til den endelige Revision af Folkeforsikringsloven skal finde Sted, og jeg føler mig temmelig overbevist om, at saa mangelfuldt, som Regeringsforslaget har været forberedt, kan det ikke vare længe, inden den endelige Revision af Folkeforsikringsloven maa komme. Jeg beder imidlertid om, at der ved Afstemningen om Ændringsforslaget under Nr. 6 maa blive særlig Afstemning om Stk. 2.

Af Rentemodtagernes Organisation er der rejst Krav om, at der for Rentemodtagere kun fastsættes to Grundbeløb for hele Landet, nemlig et for Ægtepar og et for enlige Mænd og Kvinder. For Ægtepar har man ønsket 3 000 Kr. og for enlige Mænd og Kvinder 2 100 Kr. om Aaret baade i Byerne og paa Landet. Der kan for disse Beløb kun opretholdes en særdeles beskedene Levefod; men selv om dette maa erkendes, saa kan Hensynet til Omkostningerne naturligvis ikke lades ude af Betragtning. Fra socialdemokratisk Side foreslaar vi en Ordning, hvorved Maksimum i Aldersrente i Hovedstadsomraadet for et Ægtepar i Alderen mellem 60 og 74 Aar bliver 3 064 Kr. om Aaret, stigende til 3 490 Kr. om Aaret, og for enlige 2 023 Kr., stigende til 2 236 Kr. om Aaret. I Købstæderne og bymæssige Byggelser paa Landet med over 1 500 Indbyggere bliver Maksimum 2 696 Kr., stigende til 3 092 Kr., og i det øvrige Land for Ægtepar 2 291 Kr., stigende til 2 663 Kr.

Med Hensyn til de socialdemokratiske Ændringsforslag vil jeg gerne sige, at vi af finansielle Grunde ikke for Tiden tør tage Ansvar for at foreslaa højere Sætsler. Og jeg vil gerne tilføje, at det hjælper jo ikke Rentemodtagerne, om Socialdemokratiet nu gav Løfter, som det ikke kan overholde, naar det paa ny kommer til at danne Regering. Vi vil ikke love mere, end vi kan holde, det er det, vore Ændringsforslag er Udtryk for, og det kan ikke paavirke vort Standpunkt, at Kommunerne ikke har Hæm-

ninger af den Art. Det kommunistiske Forslag gaar bl. a. ud paa, at et Ægtepar skal kunne oppebære en Aarsindtægt paa over 6 090 Kr. + Udgiften til Skatter og Kontingenter, før Retten til Aldersrente bortfalder, det vil sige, at et Ægtepar skal kunne oppebære Aldersrente, naar det har mere i Indtægt, end en ufaglært Arbejder i København og Købstæderne kan opnaa, hvis han er paa Timeløn og i øvrigt er saa heldig at have Arbejde hele Aaret. Den overenskomstsmæssige Dagløn for løse Daglejere paa Landet er 15 Kr. om Dagen. Maaske betales der visse Steder noget mere, men selv om vi regner med, at en Daglejer faar 18 Kr. om Dagen og i øvrigt var saa heldig til den Betaling at have Arbejde hele Aaret i 6 Dage om Ugen, saa kunde han ikke naa op paa mere end 5 616 Kr. Denne Mand, som maaske har en Flok Børn, skal svare Skat for at opretholde en Aldersrenteordning, som, hvis det kommunistiske Forslag blev gennemført, vilde sikre et Ægtepar paa Landet med en Aarsindtægt ikke alene paa 6 090 Kr., men plus Udgifter til Skatter og Kontingenter, Ret til Aldersrente. Jeg ønsker at sige om et Forslag af den Art, at det er ikke rimeligt. Vi ønsker, at Rentemodtagerne skal have det godt, vi ønsker at gøre for dem, hvad der er inden for de finansielle Muligheders Grænse, men det kan ikke være Meningen med en Aldersrenteordning, at der skal udbetales Aldersrente til Folk, som har væsentlig mere i Indtægt, end en fagorganiseret Arbejder i samme Kommune normalt tjener ved fuld Beskæftigelse Aaret rundt. Det tror jeg ogsaa, at langt, langt den overvejende Part af Befolkningen vil være enig med os i. Men Kommunerne har altsaa under deres Bestræbelser for at komme til at give Overbud indtaget et andet Standpunkt. Det maa blive deres Sag. Vi stoler til Gengæld roligt paa Befolkningens og ikke mindst Rentemodtagernes sunde Fornuft.

Invalideorganisationen har fremsat forskellige Ønsker over for Udvalget. Fra socialdemokratisk Side er der i Udvalget arbejdet for, at der skulde tages Hensyn til disse Ønsker. Vi har ikke lagt Skjul paa, at vi egentlig finder, der er Grund til at overveje en Ændring af den saakaldte Trediedelsgrænse ved Beregningen af den Indtægt, som Invalidenteremodtagere kan oppebære, men vi har ikke stillet noget Ændringsforslag. Det skyldes, at Udvalget fra den højtærede Arbejds- og Socialminister har faaet et Løfte om, at han vil nedsætte en Kommission eller et Udvalg til Forberedelse af en Revision af hele Lovgivningen om Invalidenteremodtagere. Vi har